

Pripravlja uredniški odbor mladih

Uredništvo: Breda Susič - Grafično oblikovanje: Matej Susič

rast.urednistvo@gmail.com - ISSN 2039-9316

Da nam potrošništvo ne "ukrade" Božiča

(foto Veronica Piredda)

duhovni razsežnosti, kljub vsemu pa lahko v tem obdobju občutimo toplino. Vsaka družina, ne glede na to, če je verna ali ne, praznuje Božič, saj je ena od redkih priložnosti, da se družina zbere in deli trenutke, ki jih drugače ne bi. Ob tem pa se lahko vprašamo: kaj lahko tem ljudem pomeni Božič? Ali lahko, kljub temu da ne verujejo v odrešenje, ki nam ga vsako leto daje rojstvo Jezusa, občutijo pomen praznika?

Okrašene izložbe, reklame, raznobarvne lučke, praznična ulična razsvetljava, tipične slaščice, filmi, ki jih nudijo televizijski programi, kratka, vse nas opominja, da bo kmalu Božič. Kje pa je v vsem tem pravi pomen praznika? Lahko to sploh še istovetimo s praznikom rojstva Kristusa Odrešenika? Od spominjanja na dogodek izpred dveh tisočletij smo se zelo oddaljili: pozabili smo na revni hlevček v Betlehemu, na skromne pastirje, ki so sledili zvezdi repatici in hodili gledat novorojenega Božjega sina. Tudi tako preprost praznik, kot je Božič, je postal žrtev potrošništva. Glavni smisel praznika se je namreč od medsebojne povezanosti in druženja v ožjem sorodstvu premaknil k obdarovanju, domačo potico je zamenjal "pandoro", postavljanje jaslic ni več družinski obred, temveč dolžnost, ljudske božične pesmi so nadomestile ameriške popevke, za vse to pa je kriv moderni svet, v katerem vsi hitijo in nimajo časa, da bi se za trenutek ustavili.

Danes Božič ni več samo krščanski praznik, saj le še malokdo praznuje Božič v njegovi prvotni

Mislím, da je razlog za tako razvrednotenje Božiča prav v oddaljevanju od vere. Ljudje začnejo iskati smisel v materialnih dobrinah in ne več v vrednotah, idilična pokrajina le navidezno prikaže to, kar bi moral Božič v resnici biti. Kaj pa lahko mi naredimo, da preprečimo, "da nam trgovci ukradejo Božič ali vsaj njegovo duhovno dimenzijo"?

K sreči je še dovolj takih, ki jim Božič res nekaj pomeni. Družine se zberejo v molitvi, grejo skupaj k polnočnici, kjer radost delijo z ostalimi vaščani. To je namreč praznik celotne vaše skupnosti in ne samo. V takih trenutkih lahko občutimo bližino celotnega krščanskega sveta, ki po tolikih letih še vedno temelji na ljubezni in bratstvu. Veliki krščanski prazniki, med katere spada seveda Božič, nas morajo spomniti na neizmerno ljubezen, ki nam jo Bog daje in jo mi delimo v svet, hkrati pa nam to mora biti v opozorilo, da ne smemo biti dobri le v božičnem času, temveč vsak dan v letu.

Neža Petaros

Časnikarske delavnice MOSP

Ko zaživi pisana beseda še v Gorici

Projekt Ko zaživi pisana beseda društva MOSP se je na začetku letošnjega šolskega leta selil še na Goriško. Tržaško mladinsko društvo je v sodelovanju z Mladinskim domom iz Gorice dijakom višješolskega zavoda v oktobru ponudilo štiri srečanja, ki so potekala v Močnikovem domu v Gorici.

Novembra 2015 je v Trstu zaživel projekt Ko zaživi pisana beseda društva MOSP. Ker so bile delavnice na Tržaškem uspešne, so si organizatorji zamislili podobna srečanja tudi na Goriškem.

Višješolcem so v mesecu oktobru ponudili štiri tečaje, katere so vodili novinarji in drugi animatorji. Prvo delavnico je vodila časnikarka Breda Susič, drugo Julija Berdon, tretjo Andrej Černic, četrto pa Elena Husu. Obravnavane teme so bile zelo raznolike. Ukvarjali smo se s suverenim nastopanjem pred mikrofonom, s pisanjem kronike in blogov ter z vodenjem radijske oddaje. Predavatelji so najprej predstavili teoretično plat izbrane teme, nato pa smo se udeleženci preizkusili tudi v praksi. Tako so nastali številni članki in drugačni izdelki, ki so in bodo objavljeni v Rasti. Po zadnjem srečanju pa so nam ponudili tudi možnost, da smo udeleženci delavnic vodili radijsko oddajo Mladi Val, za katero so se sami pripravili.

Giulia Černic in Erika Kosič

V zakulisju nastajanja revije – delavnica z Andrejem Černicem

V petek, 18. novembra 2016, smo na sedežu revije Mladike imeli posebno delavnico časnikarskega krožka MOSP-a (Mladih v odkrivanju skupnih poti) o tem, kako sestavljamo temo in pišemo članke za revije. Delavnico je vodil poklicni časnikar Andrej Černic, trenutno zaposlen v slovenski deželni redakciji informativnih sporedov nacionalne radiotelevizije RAI, sicer pa dolgoletni sodelavec zamejskega tednika Novi glas in revije Reporter, ki izhaja v Ljubljani.

Delavnica je potekala na preprost, a zanimiv način: najprej smo si ogledali več različnih vrst revij v slovenskem, italijanskem in tudi angleškem jeziku. Revije so lahko zelo različne, posvečajo se najrazličnejšim temam, pristopi so različni – od bolj strokovnih do poljudnih, tako da ima vsakdo možnost, da izbere tisto revijo, ki ga najbolj privlači in zanima. Med mladimi so najbolj priljubljene revije o modi, športu in glasbi.

Po kratkem listanju in primerjanju revij je sledilo pomembno vprašanje: "Katera je razlika med časopisnim člankom za dnevnik in člankom za revijo?" Vsem je znano, da je večina člankov v dnevnikih posvečena kroniki, torej v njih časnikiarji odgovarjajo na pet K-vprašanj, po angleško W-questions: KDO, KDAJ, KJE, KAJ, KAKO – WHO, WHEN, WHERE, WHAT, WHY. Na tak način posredujejo bralcu najpomembnejše podatke. Članke v reviji pišemo na drugačen način, saj je pomembno, da so zanimivi, da gredo v globino in da pritegnejo pozornost.

Imamo več možnosti, kako napisati tak članek; oblika in naslov moreta biti logično, a originalno sestavljena. Važni so tudi naslov in fotografije, ki vzbujajo pozornost bralca.

Ko smo ugotovili, kako napisati zanimiv članek, si je voditelj delavnice izmislil neko temo: mladi in zasvojenost s tehnologijo. Naša naloga je bila, da smo si izmislili, kako bi lahko razvili tako temo in kako bi napisali članek ali več člankov na to temo. Idej je bilo veliko, rezultat pa je zgedel tako: v uvodu bi opisali neko prometno nesrečo. Povzročila jo je mlada šoferka, ki je pošiljala sporočila po telefonu, namesto da bi gledala na cesto. Po opisu nesreče bi sledil tekst o zasvojenosti s tehnologijo, preprosta razpredelnica s statističnimi podatki, na koncu pa intervju s psihologom.

Na koncu delavnice smo si ogledali kratek posnetek časnikarsko-poglobitvenega prispevka za televizijo. Opazovali smo njegovo strukturo, ki je podobna temi za tiskano revijo.

Delavnica je bila uspešna, in tudi če nas je bilo tokrat malo, smo se naučili veliko novega, saj so revije zelo priljubljene, še lepše pa je, ko lahko sami napišemo članek.

Pa še priporočilo za hladne zimske dni: če se dolgočasite ali si hočete odpočiti po napornem dnevu, vam svetujemo branje kake revije. Dejavnostim in programu naslednjih delavnic časnikarskega krožka pa lahko sledite na Facebook strani društev MOSP-Slovenski kulturni klub.

Svetlana Brecelj

ZAŽIVEL JE PROJEKT NAŠ PLANET V PESMI IN BESEDI

V današnjem svetu se soočamo s številnimi klimatskimi spremembami, ki smo jih večinoma sami povzročili. Te spremembe bodo nedvomno imele vpliv na naša življenja, predvsem pa na življenja prihodnjih generacij: zato je prav, da ljudi ozaveščamo o pomenu narave in o tem, kako ravnati z njo.

To je bil tudi cilj zborovskega projekta, ki so si ga pred letom dni zamislili na Švedskem: opevanje naravnih lepot v pesmih najrazličnejših jezikov vsepovsod po svetu. Earth Choir 2016 – Voices for a Living Planet: tako se glasi naslov tega mednarodnega projekta, pri katerem je sodelovalo tudi opensko pevsko društvo Vesela pomlad.

Ko smo izvedeli za pobudo s Švedske, ki je zbere po vsem svetu vabila k organizaciji enega multimedialnega dogodka na temo narave, smo se z veseljem pridružili dogodku, saj smo kmalu ugotovili, da ima slovenska tako ljudska kot umetna zakladnica izredno bogastvo pesmi, ki govorijo o naši prelepi naravi. K sodelovanju smo povabili še dva dekliška zbora: Igo Gruden iz Nabrežine in Bodeče Nežice z Vrha sv. Mihaela.

Prireditev je potekala v nedeljo, 4. decembra, v dvorani prelepe Vile Sartorio. Ta dvorana pa je na žalost premajhna, da bi gostila vse ljubitelje slovenske glasbe, zato je bil vstop na koncert možen samo z vabilom: vsi sedeži so bili že nekaj dni pred dogodkom rezervirani. Glede na aplavze, ki smo jih poželi ob koncu koncerta, pa lahko sklepamo, da je bila publika izjemno zadovoljna z nastopi.

Uvod v proslavo je predstavljal videoposnetek, ki so ga pripravili fotografi skupine Fotovideo Trst 80, v katerem smo slišali besedilo (tako v angleščini kot v slovenščini) o naravnih lepotah, ki je bilo poslano naravnost s Švedske. V nadaljevanju večera pa smo slišali le še slovensko pesem in besedo.

Celoten dogodek je zasnovala režiserka Manica Maver: med prireditvijo so se lepo prepletale pesmi vseh treh zborov, ki so peli o naravnih pokrajinah v povezavi z ljudmi in živalmi, ki tam živijo, pesmi pa so povezovali verzi iz prav tako bogate slovenske pesniške zakladnice, ki so jih recitali mladi člani gledališke skupine Tamara Petaros. Avtorske fotografije Fotovideo Trst 80 so na platnu v ozadju zelo lepo dopolnjevale celoto. Kot zaključek nastopa pa so se vsi trije zbori združeno predstavili s tremi pesmimi, ki so jih s pomočjo vseh treh dirigentov naštudirali prav za ta večer; eno od teh pesmi, ljudsko Ko dan se zaznava, je že uveljavljeni slovenski skladatelj Andrej Makor priredil za to priložnost. Vsako od pesmi je dirigiral eden izmed zborovodji: Andreja Štucin Cergol (Vesela pomlad), Mateja Černič (Bodeče Nežice) in Mirko Ferlan (Igo Gruden). K dobri izvedbi glasbenih točk pa so zagotovo prispevali tudi vsi instrumentalisti: za klavirsko spremljavo je poskrbel Jan Grbec. Za povezavo med posameznimi točkami je poskrbel Iztok Cergol na klavirju, ki je skupne pesmi spremljal na bas kitari. Nekatere pesmi pa sta popestrila še tolkalista Lorenzo Dari in Tina Renar. Kot sem že napisala, se je številno občinstvo ob koncu navdušeno odzvalo z bučnim aplavzom: mogoče

je bila prireditev celo nekoliko prekratka, saj je združeni zbor na koncu prav na željo publike še enkrat zapel vse tri skupne pesmi. Mislim pa, da so lahko poleg poslušalcev zelo zadovoljni tudi vsi tisti, ki so sodelovali pri pripravi in izvedbi dogodka, saj je vse poteklo gladko in brez večjih zapletov. V nedeljo je v središču Trsta naš planet resnično zaživel v slovenski pesmi in besedi.

(foto Radivoj Mosetti)

Ko večerno obleko oblikujem in jo sešijem sama

Konec leta je tudi čas božičnih in novoletnih zabav. Mladi se nanje lahko – če priložnost to dovoljuje – odpravimo v večernih ali vsekakor elegantnih oblekah. To velja tako za dekleta kot za fante.

No, večina si obleko poišče v bolj ali manj dragih trgovinah ali celo butikih, nekatere svetle izjeme si obleko oblikujejo in sešijejo same. Ena izmed teh je Jasmina Gruden. Ker sva želeli intervjuvati za našo novo modno rubriko kako mlajšo osebo, ki se tudi aktivno navdušuje za modo, čeprav ostaja moda le kot konjiček, sva Jasmino povabili na pogovor.

Jasmina Gruden obiskuje drugi letnik gradbenega inženirstva na tržaški univerzi. Izbrali sva jo kot sogovornico tudi in predvsem zato, ker je s svojimi oblekami zmagala na nekaterih natečajih in tako opozorila nase.

□ **Kdaj si se začela ukvarjati z modo in kje si dobila navdih?**

• Že kot otrok sem rada risala obleke in izdelovala jopiče, krilca in druge obleke za plišaste živalce. Želela sem, da bi se narisani modeli spremenili v prave obleke. Pri štirinastih letih sem se udeležila trimesečnega šiviljskega tečaja, ki je potekal v Dolini. Po tečaju sem vzljubila šivanje.

□ **Katere šole si obiskovala?**

• Bazo šivanja sem usvojila na tečaju v Dolini. Drugače pa sem opravila maturo na tehničnem zavodu »Žiga Zois« na smeri za gradnjo, okolje in teritorij. Obiskujem drugi letnik gradbenega inženirstva na tržaški univerzi.

□ **Slišali sva, da si s svojimi oblekami, ki si jih sama zamisliš in sešiješ, zmagala na raznih natečajih za mlade. Koliko nagrad si prejela? katero najbolj ceniš?**

• Z oblekami, ki sem jih sešila, sem zmagala prvo nagrado na umetniškem natečaju Mladart, ki ga je priredila skupina Mladi za Prihodnost, in sem se uvrstila na prvo mesto na umetniškem natečaju Opera Viva. Sicer sem prejela druge nagrade na raznih umetniških natečajih, a ne z oblekami. Cenim bolj nagrado, ki

so mi jo izročili Mladi za Prihodnost, saj gre tu za slovensko skupino, poleg tega so bile moje obleke razstavljene v Slovenskem knjižnem središču in tudi v Ljubljani.

□ **S čim se pravzaprav ukvarjaš? Nama lahko kaj več poveš o svojih modnih izdelkih?**

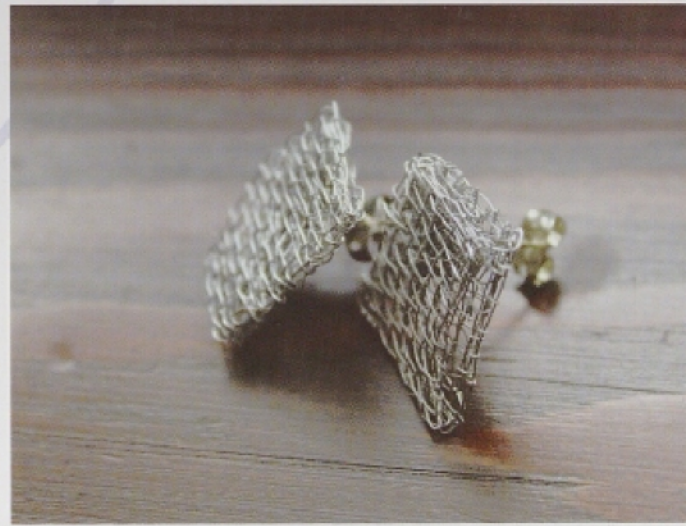
• Čeprav mi šivanje daje veliko zadovolženja, je moja največja ljubezen gledališče. Sem članica gledališke skupine MOSP-a (Mladih v odkri-

vanju skupnih poti), letos sem tudi voditeljica, in sem zaključila triletno gledališko šolo »Studio Art« v Trstu.

Večkrat napovedujem ali recitiram

na raznih kulturnih prireditvah in dogodkih. Za marsikatero zaključno šolsko prireditev sem napisala gledališke igre, jih režirala in jih uprizorila s sošolci. Ponosna sem, da sem z načrtom prispevala k uresničitvi spomenika padlim in pogrešanim v prvi svetovni vojni, ki je bil postavljen v Trebčah. Ob raznih priložnostih zelo rada podarim izdelke, ki sem jih sama ustvarila. Večkrat se odločim za šivanje ob posebnih dogodkih, kot je pust, ali za druga praznovanja (večerne obleke, torbice). V zadnjih časih se posvečam tudi izdelovanju nakita.

□ Od kod črpaš ideje za svoje modne kreacije?

○ Navdih dobim v vsakodnevnih opravilih, naenkrat, ne bi vedela, zakaj in kako. Večkrat, ko vstopim v trgovino blaga in zagledam vse tiste barve in najrazličnejše tkanine, se mi rojevajo zamisli. V tistih trenutkih se čas ustavi, zdi se mi, da sem zašla v barvano pravljico in najraje bi vse kupila.

□ Ti pri ustvarjanju kdo pomaga?

○ Zelo rada sprejemem nasvete, a ustvarjam sama.

□ Glede na to, da si se vpisala na univerzo, jemlješ modo kot konjiček (hobby) ali kot pravo delo?

○ Ustvarjanje oblačil jemljem kot hobby. Če pa bom kdaj imela možnost ustvarjati obleke za pravo delo, mi ne bo žal. Trenutno predavanja in študij zahtevajo od mene ogromno časa.

□ Ali se misliš še naprej ukvarjati s tem ali je to samo začasno?

○ Prepričana sem, da ne bom nikoli opustila ustvarjanja, to je del mene. Brez umetnosti bi bilo moje življenje suhoparno in monotono.

□ Za na konec: kateri je tvoj slog, kako ga ti poimenuješ?

○ Rada mešam najrazličnejše stile, vseč so mi kontrasti. Prav tako pri izdelkih združujem blago različnih vrst.

Giorgia Sinigoi in Veronika Bordon

MOJCA PETAROS – 1. NAGRADA ZA PROZO

na literarnem natečaju SKK- MOSP 2016

(pripravila Svetlana Breclj)

Ime in priimek:
Mojca Petaros

Doma sem:
z Opčin

Obiskujem:
peti letnik
klasičnega
liceja
France
Prešeren v
Trstu

Moja izvenšolska zanimanja:
jeziki (obiskujem tečaj kitajščine),
petje v zboru, gledališče, skavtstvo,
atletika, šah

Moja najljubša knjiga:
Jane Eyre (Charlotte Brontë)

Ko bom velika, bom:
trenutno se odločam glede
izbire univerze, a ker imam
preveč zanimanj, je ta
odločitev zelo težka ...

Pišem, ker ...:
imam zelo rada knjige
in sem ugotovila, da
je poleg branja lah-
ko tudi pisanje zelo
zabavno

Utemeljitev: Avtorica na izviren, fantazijski način obravnava temo drugačnosti, osamelosti, neugodja in strahu tistih, ki se razlikujejo od ostalih, želje po prijateljstvu in razumevanju. Zgodba je dobro zgrajena in napisana v pravilnem in bogatem jeziku. Pod šifro AGATA pa je prispel še drug avtoričin sestavek, ki so ga navdihnili Kosovelovi verzi "Bori dehtijo..." prežet je z mladostno svežino, povezanostjo z naravo in pozitivnimi čustvi. Tudi ta se odlikuje po sproščenem izražanju v lepi in pravilni slovenščini. Oba prispevka sta bila kandidata za dve nagradi. Po odprtju kuvert z imeni avtorjev, je komisija dognala, da gre za istega pisca in je združila oba prispevka in obema skupaj podelila prvo nagrado (drugi prispevek bomo objavili v eni izmed naslednjih izdaj Rasti).

Pa zaprem svoj topli hram in odidem; toda kam? Oj kam?

Prvič v življenju sem poletela, ko sem bila stara pet let. Z mano sva se nekega popoldneva na poti iz vrtca ustavili v parku, kjer mi je dovolila, da se grem nekaj časa gugat. Ko pa je napočil čas za odhod in me je mama poklicala, sem hotela (namesto da bi se počasi ustavila) skočiti z gugalnice, tako kot sem vedno videla početi starejše otroke. Tako sem se, ko je nihajoča gugalnica dosegla najvišjo točko, z vso močjo odrinila s sedeža in enostavno – poletela. Sploh nisem vedela, da sem tega zmožna, kar samo od sebe se je zgodilo. Pristala sem na nogah, kar nekaj metrov stran od gugalnice, ne da bi se opraskala. Na srečo v parku tistega dne ni bilo skoraj nikogar, zato razen mame ni nihče videl, kaj se je zgodilo. Najbolj čudno pri vsem tem pa je, da se sploh nisem zavedala, da je letenje nekaj neobičajnega, vse dokler nisem prišla na srednjo šolo. Tistega usodnega popoldneva mi je mama namreč (potem, ko me je pošteno nakričala, saj sem jo na smrt prestrašila) zabičala, naj tega nikakor ne počnem v javnosti, kjer bi me lahko kdo videl. Jaz nisem mogla razumeti, zakaj, vendar mi je ostal njen ukaz vcepljen v glavo in od takrat sem spet poskušala leteti le, ko sem bila popolnoma sama. Kot sem že omenila, pa so se stvari na srednji šoli nekoliko spremenile. Pri prvi uri telesne vzgoje je profesorica vsakega vprašala, če se ukvarja s kakšnim športom, in ko sem bila jaz na vrsti, sem povedala, da rada letim. Sošolci so me pogledali, kot da bi znorela, profesorica pa se je razjezila in me kaznovala. Od tistega pripetljaja dalje sem začela na stvari gledati bistveno drugače. Zavedela sem se, da sem drugačna, saj se nikomur ni zdelo mogoče, da bi človeško bitje lahko letelo. Pojma nisem imela, komu bi se lahko zaupala, saj sem iz izkušnje vedela, da mi nihče ne bi verjel, poleg tega pa mi je mama to prepovedala. Tako sem spoznala, da je edina oseba, s katero se lahko pogovorim, prav moja mama. In nekega dne, ko nisem mogla več zdržati, sem jo res vprašala o tem. Komaj se je mama vrnila iz službe, sem od nje zahtevala pojasnila. Hotela sem, da mi končno razloži, kaj je narobe z mano. Zakaj se vsem zdi nemogoče, da znam leteti, če pa to počnem že leta? Ko je mama to slišala, je prebledela in se

sesedla na kavč. »Bala sem se, da bo prej ali slej prišlo do tega,« sem jo slišala zamrmrati. Ker pa ji še vedno nisem dala miru, se je čez nekaj časa obrnila k meni in dejala: »Veš, ljubica, letenje nikakor ne spada med običajne sposobnosti ljudi. Pojma nimam, zakaj ti to počneš. Ne vem pa, kako bi ljudje reagirali, če bi vedeli zate. Zato te prosim, nikar ne sprašuj preveč. Vedi, da te imava midva z očkom vseeno rada in te ne bi nikoli zapustila zaradi tvoje drugačnosti.«

Toda meni mamične besede niso bile dovolj. Nisem mogla kar tako sprejeti tega, da sem edinstvena. Zato sem še iste noči zapustila svoj topli dom, kjer mi ni nikoli nič manjkalo, in se podala v svet, da bi našla odgovore. Trdno sem namreč verjela, da je na svetu še kdo, ki se sooča s podobnimi težavami. Odprla sem okno v spalnici in skočila skozenj, kot že tolikokrat prej, a tokrat brez namena, da bi se vrnila pred jutrom. Poletela sem v neznanó, ne da bi pomislila, kaj vse me čaka tam zunaj. Takrat sem bila prepričana, da je to prava odločitev; sedaj pa ne vem več. Že več dni samo tavam in nikjer ne srečam nikogar, ki bi mi naklonil usmiljen pogled ...

*

Končno se je stemnilo, olajšano pomislim, ko razprem svoja široka črna krila in poletim v daljavo. Poletje se hitro bliža, dnevi so se v zadnjem obdobju zelo podaljšali, jaz pa se moram vedno dalj časa skrivati. Toda nazadnje vedno nastopi noč in tudi jaz sem končno svoboden. Kar na smeh mi gre, ko vdihnem svež nočni zrak. Pred mano je še cela noč samote, ko bom lahko počel, kar se mi bo zahotelo.

Nenadoma pa zaslišim tih zvok. Slišati je, kot da bi nekdo jokal. Vem, da bi bilo bolje, če se ne bi zmenil za ta glas in bi šel naprej svojo pot, toda kot ponavadi me radovednost premaga. Spustim se na tla le nekaj korakov stran od zapuščene ulice, s katere sem zaslišal zvok. Nisem se zmotil – to je nedvomno glas nekoga, ki joče. Ko previdno pokukam okoli vogala, zagledam dekle približno mojih let, ki naslonjena ob zid sedi v kotu in hlipa v dlani. Rahlo postanem, saj ne vem dobro, kaj bi, ko dekle presenečeno dvigne obraz in se zazre naravnost vame.

Joj, kako sem mogel biti tako neumen? Čeprav nisem dal od sebe niti najmanjšega šuma, so me moja ogromna krila izdala, saj so metala senco točno na dekletov obraz, ki je tako zaznalo mojo prisotnost. Sunkovito se obrnem in se pripravim

na vzlet, ko za sabo zaslišim njen glas: »Počakaj!« Vendar se ne ozrem – preveč sem vaje bežanja. Odrinem se in poletim, čim hitreje, čim dlje. Toda čutim, da mi nekdo sledi. »Prosim, počakaj!« spet zaslišim za sabo. Kako je to mogoče? Ozrem se in za seboj zagledam dekle z ulice, ki brez kril mirno lebdi več sto metrov nad tlemi in zre vame z obupanimi, prosečimi očmi. Tako sem osupel, da pozabim zamahniti s krili in skoraj telebnem na tla. Zadnji trenutek se zbudim iz otopelosti in spretno pristanem na bližnji strehi. Dekle pa v hipu prifrči za mano. »Prosim ... Ne puščaj me same,« reče v solzah. Jaz res ne vem, kaj bi. Vse preveč časa je minilo, odkar sem imel zadnjič direktne stike z ljudmi. Vse odkar so moji starši ugotovili, da noben kirurški poseg ne bo mogel odstraniti mojih ogabnih (vsaj po njihovem mnenju) netopirskih kril, in so me zaradi tega vrgli iz hiše, sem se izogibal srečanj z ljudmi. Sedaj pa se nenadoma pred mano znajde to dekle, ki ... Zna leteti?!

»Kdo si?« jo vprašam. »Julija,« mi preprosto odgovori. Jaz pa še vedno ne vem, kaj naj naredim. Razmišljam, če ne bi bilo morda še najbolje, da bi odletel stran, toda nekaj je na tej puncici, kar me privlačuje. Na videz sicer ni nič drugačna od drugih človeških bitij, vendar pa je nekako priletela za mano na streho. Torej morava vendarle imeti nekaj skupnega, ne?

Julija se mi počasi približa. Videti je, kot da je vsak hip pripravljena na vzlet, če me bo morala spet zasledovati. Jaz pa se tokrat ne premaknem, samo gledam jo. Ker pa nimam pojma, kaj bi lahko rekel, čakam, da ona spet spregovori. In to stori prav kmalu. Naenkrat je, kot, da bi se v njej nekaj sesulo, in iz ust se ji izlije plaz besed, ki mu s težavo sledim. Pove mi, kdo je, od kod prihaja. Izvem, da je bilo njeno življenje srečno, dokler ni razumela, da je drugačna. Opiše mi, kako je trpela zadnje dni, neprestano v dilemi, ali naj se vrne domov ali naj išče naprej, ne da bi točno vedela, kaj... Jaz jo ves ta čas molče opazujem. Ko konča, se zazre vame in stegne roko proti mojim krilom. V trenutku, ko se jih dotakne, se moram zadržati, da se ne bi umaknil; še nikoli v življenju se ni nihče dotaknil mojih kril.

Ko končno zagledam streho domače hiše, me preplavi neznanška sreča. »Mama!« zavpijem na vso moč, ko jo zagledam na vrtu, in se požinem proti tlu, še vedno držeč Robija za roko. Vidim jo, kako si z roko zakriva oči, ko gleda proti nebu, od koder je ravno kar zaslišala glas izgubljene

*

foto Jasna Košuta (FB stran JasnaKosuta'slike)

← dalje s prejšnje strani

hčerke, za katero je bila najbrž prepričana, da je ne bo nikoli več videla...

Ob pogledu nanjo me spet zagrabi občutek krivde. Le kako sem mogla lastne starše kar tako zapustiti? Ko mi je Robi pred nekaj dnevi povedal svojo izkušnjo, mi je to dalo pošteno misliti. Kar nekaj časa sem potrebovala, da sem izvlekla kaj iz njega; toda nazadnje mi je tudi on povedal svojo zgodbo, ki je bila veliko bolj žalostna od moje. Nisem mogla verjeti, da so se mu starši kar tako odrekli. V tistem trenutku sem začela ceniti vse tisto, kar sem imela, in sklenila sem, da se bom vrnila domov. Obenem pa nisem nameravala zapustiti Robija: prepričana sem bila, da ga bodo moji starši sprejeli takšnega, kakršen je. In v to sem še vedno prepričana.

Robi je zelo dolgo nasprotoval temu, da bi se z mano vrnil domov, a nazadnje se je vdal, najbrž predvsem zato, ker je spoznal, da se brez njega niti jaz ne bom vrnila k staršem. In tako sva sedaj

končno tu. Spustim se na tla in stečem objokani mami v objem. »O Julija, samo da si živa!« kar naprej ponavlja. Tudi meni stopijo solze v oči. Ko se končno malo umiriva, se ji izvijem iz objema in zagledam Robija, ki v zadregi stoji nekaj korakov stran. »Mama... To je Robi,« rečem in s prstom pokažem nanj. Mamine oči se od strahu široko razprejo, ko zagleda velikanska Robijeva krila, podobna netopirjevim, in za trenutek me zaskrbi. Tako sem se navadila nanj, da sem že pozabila, kako zastrašujoča v resnici izgledajo njegova krila, ko jih prvič vidiš. Počasi se približam mami, da bi jo pomirila, ko ona zajeclja: »Pa saj ni... Saj ni... Vampir, kajne?« Ko to zaslišim, za trenutek začuden obstanem, nato pa se začnem na ves glas smejati. Nenadoma dobim občutek, da bo mama brez težav sprejela Robija, ko ji bom zagotovila, da nikomur ne namerava izpiti krvi. Tistim pa, ki bodo imeli kaj pripomniti glede Robijevih kril, bom že jaz pokazala, kdo so prave pošasti.

Gledališka skupina MOSP

Delavnice dikcije, predstave in veliko načrtov

Obeta se zanimiva sezona 2016/17 za gledališko skupino MOSP-a. Na sporedu bodo delavnice slovenske in italijanske dikcije, ponavljanje lanske produkcije, tj. predstave "Ta (ne)srečni dan" in priprava nove predstave.

12. in 19. novembra sta tako že bili prvi delavnici slovenske dikcije z mentorico Manico Maver, ki je tudi režiserka gledaliških skupin, tako da je bilo delo usmerjeno tudi v gledališko stvarnost.

V soboto, 3. decembra, pa je skupina nastopala pred prebeneško publiko v dvorani J. Rapotca s predstavo "Ta (ne)srečni dan".

Predstava je kljub različnim dogodivščinam, ki so se nam zgodile v zakulisju, uspela, in to nam je dala razumeti tudi publika, ki je tako lepo sodelovala z igralci. Predstavo je po vzoru „comédie dell'arte“ napisala Patrizia Jurinčič, ki jo je režirala z Maruško Guštin. Pri sestavi predstave pa so sodelovali tudi sami igralci, ki so pripravili glasbo za pesmi, ki jih pojejo v predstavi, kostume, sceno ter gledališki list.

Delavnice italijanske dikcije, nova predstava in ponovitve zadnje predstave pa so načrti, ki se bodo izvršili v naslednjih mesecih. Lahko se nam njih pridružite. Sledite našim dejavnostim preko FB strani (Mosp-Slovenski kulturni klub).

Ksenija Kosmač

